Mönned risti innimesed on hirmus julged ja uhked omma hea usso peäle, ja ommeti polle se muud kui üks mokkade lobisemine, mis agga kele otsast tunnistakse, agga mitte süddame pöhjast: sest muido peaks nende ellowiis parremaid kombeid näitama.

Nisuggused puud, kel paljad lehhed külles, ilma wiljata, raiutakse mahha, ja wissatakse tulleahjo, pölletamiseks. — Et meie kül omma hea teggude pärrast önsaks ei sa, waid omma öige usso pärrast: — siiski, kui usso jurest ei kaswa öiget usso-wilja, ehk häid teggusid wälja, — siis sesamma usk on üks surnud usk. — Ellaw usk ütleb: „Önsad on armolised; sest nemmad peawad armo sama.“ (Matt. 5, 7.) ja Luk. 10, 37: „Minne, ja te sinna nendasammoti.“ —

Lootsiko üllem.

Kuramja ranna äres, Libau linna kohhal, olli üks Hollandima laew sures häddas tule ja tormi käes, kolm ööd ja päwa. Wimaks aias kaljo peäle kinni, laew kohhe poleks löhki, teine pool waus pöhja, teise peäl innimesed karjusid ja kissendasid surmahäddas! — Jah, kes wöib seäl aidata? —

Üks lootsiko üllem, — nimme Tode, — ütles naese wasto: „Minna lähhen ommeti neile abbiks, kül Jummal wöib mind aidata!“

Naene pallus silmaweega: „Kuhhu lähhen minna omma lastega, kui sinna ärra-uppud. Kule ommeti, armas mehheke, kui hirmsast tuul merrelaened ülles ja alla peksab!“ —

Eesti-ma rahwa Kalender 1857 , lk. 25